ISSN 0132-4462.
№ 3 1996

Перець

ІРОНІЗМИ

◆ Начальники міняються. Безладдя залишається.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

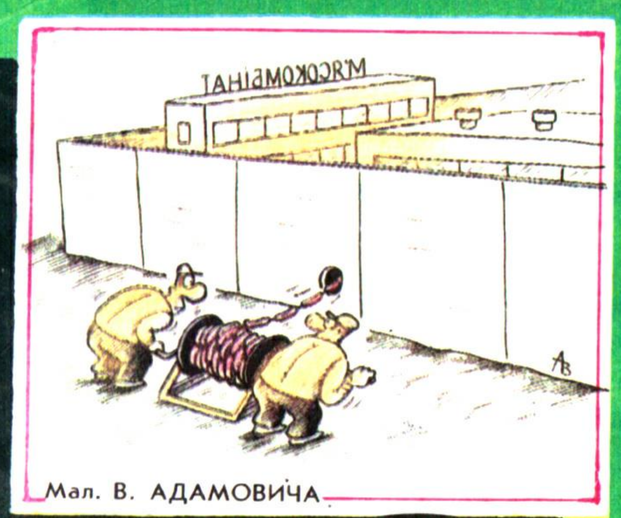

ІРОНІЗМИ

◆ Для карася на сковорідці найгірше уже позаду.

◆ З виступу промовця: «Хотів би помилитися, та куди вже далі...»

Вячеслав НАЛЬОТОВ.

— Ще раз повторюю, я не просто лікар, я лікар-ветеринар!
— Так я і прийшов до вас, бо життя таке собаче!..

СПІВАНОЧКИ

* * *

Ходять люди за Назаром,
Черга, знаєте, яка? —
Нищить дядько перегаром
Колорадського жука.

* * *

Віддали ракети ми,
Стали мирними людьми.
Залишили для порядку
Самопала і рогатку.

* * *

Їздовий Іван щодня
Випиває «на коня» —
«На коня» усяк дає,
Бо в Івана коні є!

* * *

Ой, раз, іще раз
Заплатив за світло й газ,
За квартиру, за водицю —
Кладу зуби на полицю.

* * *

Ой, гоп, моя люба,
Я беззубий, ти беззуба.
Та це нині — не біда:
Економиться їда.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ на Рівненщині.

Поцупили неділю

НЕ вірте календарям, вони брешуть!

Свого часу до такого висновку прийшов хтось із класиків літератури. Але класикам мало хто вірить. Кожного разу міркуєш: оце він придумав крилату фразу, щоб приголомшити сучасників, а оце хотів привернути увагу жінок або увійти в Британську енциклопедію чи в УРЕ. Тим часом серед них брехунів було не більше, ніж серед нас. І якщо котрийсь таврував календарі, то не від поганого характеру чи з метою підірвати торгівлю календарями і пустити з торбою видавництва. Ні, йдеться про звичайну голу істину, а не зловорожість.

До речі, навіть якби не один класик, а десять сказали недобре слово про календарі, це, повірте, аж ніяк не відбилося б на долі їх складачів чи видавництва. Приміром, львівське акціонерне товариство «Бібльос» випустило на минулий, 1995 рік, перекидний календар з позначками, якого дня що робити, до чого вдаватися. В оцей понеділок, наприклад, не можна женихатися, зате пощастить в туризмі. У якусь там середу краще не започатковувати бізнесу, бо все піде прахом. Ліпше зайнятися самовдосконаленням. Четвер сприятливий для торгівлі, але обходь жінок, не їздь трамваями і не випробовуй долю в бесідах з начальством. А ось цієї п'ятниці йди на контакт з директором, вимагай подвоєння зарплати, тішся сімейним затишком, а на додаток — без страху користуйся повітряним транспортом.

Мій сусід слюсар Гайдук скористався такою п'ятницею, навченою фахівцями «Бібльоса». Наслідок? Був виставлений з кабінету начальства, сидить без грошей, жінка втекла з сантехніком в інший ЖЕК. Неясним залишається результат лише щодо повітряного транспорту. Хоча, може, це пророцтво і справдилося, бо Гайдук того дня вилетів з роботи. Це має щось спільного з польотами, отож — з повітрям. Але вилітав він все-таки без транспорту. Та це дрібниці.

Про чудодійний календар говорилося чимало на Галичині і поза нею. І що ж? «Бібльос» встояв, не розорився. Більше того, видав нового, ще більшого брехуна. Його перекидний календар на 1996-й рік вабить не хіромантією і застереженнями та рекомендаціями ворожок щодо днів. В ньому самі дні стали героями. Так, після понеділка, 22 січня в часослові йшов не вівторок, а... середа, але з календарним числом вівторка. А от 24 січня, тобто в середу, до господи володаря календаря приходив... хто б ви думали? Вівторок.

Хвицяють не тільки легковажні вівторки і середи, але й більш поважні дні. У кінці першого місяця року з календаря хтось поцупив неділю. Після суботи, 27 січня, відразу йде два понеділки — 28 і 29 січня.

Багато хто ремствує, мовляв, який гицель заарканив вихідного? Майте, друзі, міру. У січні і так було багато свят, і багато хто працював лише 10-15 днів.

Я достеменно не знаю, але фахівці з «Бібльоса», мабуть, з державницьких позицій хотіли скоротити відпочинок, бо і так лайдаків — куди не плюнь.

Плювати, звісно, ми не будемо, позаяк ще класик сказав, що календарі — брешуть. І нема на те ради.

Володимир ПАЛЬЦУН.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Найчастіше скромність прикрашає тих, хто живе за межею бідності.

Для того, хто шукає істину в вині, важливий не результат, а сам пошук.

«Любов без пам'яті» — не аргумент для розлучення...

І погані вірші сприймаються набагато краще, якщо на них написані гарні пародії.

У того, в кого вже зла не вистачає, менше залишається і доброти.

Людина відкладає на чорний день, навіть якщо в неї попереду світле майбутнє.

Коли усі ходитимуть на роботу, як на свято, потреба у вихідних днях відпаде.

Аркадій ТОНДІЙ.

м. Полтава.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сатиричні мініатюри

ВИЛІКУВАЛА

Закодувала баба діда.
Тепер не п'є... аж до обіду...

У ЛІКАРЯ

— Лікарю, здоров'я у мене одне,
А вас багато. І кожен
свій діагноз гне...

Федір ЧЕМЕРИС,
лікар.

м. Кременчук.

НЕДОТОРКАНИЙ

— Я недоторканий,
мене обходить всяк!
Хвалився перед іншими будяк.

Григорій ТЕСЛЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— У вас «трійчатка» є?!.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Пропоную вам очолити новостворену партію любителів вареників...

Мал. О. КОХАНА

— Купив? Вітаю!

— Та ні... Цієї ночі приватизував...

Народні усмішки

ХІБА Ж ТО БАГАТО!

Якось до Миколи Максимовича зайшли куми, щоб поздоровити його з п'ятдесятиріччям. Іменинник налив собі й гостям по одній, другій, третій... шостій чарці горілки, але гості виявилися непитущими і жоден не випив навіть 50 грамів. Зате винуватець торжества не пропустив жодної.

— Як відзначили п'ятдесятиріччя? Багато урізав за вечір горілки? — цікавиться сусідський Федір наступного дня.

— Де там! Хіба ж то багато, як ушістьох пляшку тільки й випили.

ПРОДАВАЛИ КАБАНА...

— Степане Юхимовичу, до мене приїдуть купляти кабана, то прийдіть і складіть йому ціну.

Той прийшов, подивився і каже:

— 23500000 карбованців, і — ніяких розмов.

Через два дні й покупці у двір.

— То скільки ж просите, бабусю?

— А скільки ви дасте?

— 25000000 карбованців.

— Не буде діла! — замахала руками бабуся. — 23500000, і — ніяких розмов!

НЕ СПИТЬСЯ

Дружина до чоловіка:

— Чого це ти не спиш, а весь час крутишся?

— Бо в колгоспі сіно скиртував, то й не сплю.

— А... зрозуміло. Руки дуже болять?

— Поламався скиртоклад і майже чотири години не працював. Поки його ремонтували, я під скиртою виспався.

ОБОЄ БОЯТЬСЯ

Дружина до чоловіка:

— Оце збираюся їхати у Київ до тітки і боюся.

— Чого? — здивувався Іван.

— Боюся, що нап'єшся, вкладешся спати, а худоба й птиця залишаться голодними.

— Хіба тільки ти боїшся? Я теж! — відказав чоловік.

Почув і записав
Іван АСАУЛЕНКО.

ЗАЯВА ДЕПУТАТА

Як передає наш парламентський кореспондент, днями на сесії, де йшлося про поправки до бюджету, депутат Бурматенко заявив, що відмовляється від половини своєї зарплати, оскільки половина його передвиборної програми і досі лишається нереалізованою. Пропозиція викликала осуд присутніх.

— А що ж тоді робити з тими, хто зовсім не реалізував своєї передвиборної програми? — слушно поцікавився головуючий.

●●●

УНІКАЛЬНИЙ ДОСЛІД

Наш київський кореспондент повідомляє.

У науково-дослідних інститутах Академії Наук України ось уже четвертий місяць проводиться унікальний дослід: молодші, середні, старші наукові та ненаукові працівники працюють... без зарплати.

За експериментом уважно стежать громадські та урядові структури. Останні мають намір перенести досвід безгрошової праці й на інші сфери і галузі. В разі успіху можна буде піти ще далі: не тільки не вводити гривни, а й скасувати нинішні карбованці.

●●●

НА САМООБСЛУГОВУВАННІ

Наш міжобласний сумсько-полтавський кореспондент телеграфує.

Ще минулого року до Заміжацької райлікарні хворі лягали на лікування зі своїми ліками, постіллю та посудом. З цього року, у зв'язку із значним зниженням асигнувань на медицину, хворі приходять зі своїми ліжками. Ще одна цікава деталь: лікарів у лікарні через зменшення асигнувань також довелося скоротити.

●●●

СУЦІЛЬНИЙ ВАКУУМ

У Центральному комп'ютерно - обчислювальному центрі несоціологічних досліджень «Прогноз-лімітед» фахівці підрахували, що коли на Верховній Раді й надалі закони прийматимуться в такому повільному темпі, то наше державне законодавство зможе бути сформоване не раніше трьохтисячного року. Отже, шановні читачі, найближче тисячоліття нам з вами доведеться жити у суцільному правовому вакуумі.

●●●

ПОТРІБНІ ДІВЧАТА

Випускниці середньої школи імені козака Мамая твердо вирішили майже всім класом відгукнутися на об'яву в місцевій газеті «Потрібні дівчата». На запитання нашого кореспондента вони так прокоментували своє рішення:

— За рік-два заробимо трохи грошей і поступатимемо до вузу. Якщо, звичайно, ціна на навчання не підскочить.

●●●

ПЕРЕКОНЛИВИЙ ПРИКЛАД

Про лікувальні властивості недоїдання ми чули багато. Медики переконують нас, що голодування здатне творити чудеса. Воно не лише виліковує від усіх хвороб, а й робить людину міцнішою та витривалішою.

І от ще один переконливий приклад. Літня жінка з Києва Варвара Петрівна Стожильна зізналась нашому кореспондентові, що тільки недавно з трудом дотягала кошик з харчами з базару та магазинів. Тепер же вона двома пальцями піднімає свій місячний споживацький кошик.

— А цей мафіозі і в сауні не скидає броньованого жилета...

ХТО ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ»?

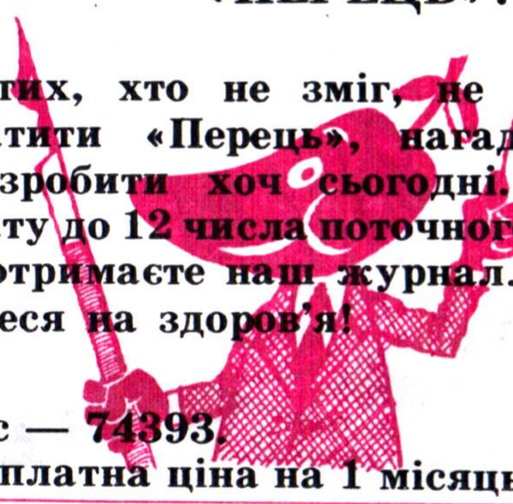

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець», нагадуємо, що це ви можете зробити хоч сьогодні. Якщо оформите передплату до 12 числа поточного місяця, у наступному — отримаєте наш журнал.

Смійтеся на здоров'я!

Індекс — 74393.

Передплатна ціна на 1 місяць — 90 тис. крб.

ВОЛЯ

Бувальщина

Зустрівся я недавно з однокурсником по сільськогосподарському технікуму, нині відомим у районі фермером Дмитром Квочкою. Запросив він мене до себе у гості. За чарочкою згадали навчання в технікумі, як один в одного дівчину Марусю відбивали, а в кінцевому результаті вона вийшла за третього. Потім заговорили про життя-буття.

— Тяжко працюю, друже, дуже тяжко,— мовив Дмитро. — Вдень у полі... — кивнув головою на вікно: там виднілися дві клуні, наповнені збіжжям. — Це окрім того, що виконав план і з державою розрахувався. — Потім кивнув на велику кімнату, де бавилися шестеро дітей — чотири сини і дві доньки.

— Це усе твої?.. — тільки й вигукнув я.

— Мої,— щиро усміхнувся Квочка. — Не те, що було десять років тому, коли працював на овочевій базі. Окозамилювання там процвітало, наче будяки в канаві. Як зараз пам'ятаю, однієї п'ятниці директор бази Василь Володимирович Шкіля закликав до кабінету весь свій актив.

«От що, товариші,— почав. — Зателефонували з області. У вівторок нашу базу відвідає комісія із столиці. А що ми їй покажемо! Дошка пошани — і та відсутня. Якщо чесно, то для неї і підходящих кандидатур катма. У кожного якісь примхи є. От хоча б взяти нашого Дениса Гавриловича. Чоловік і грамотний, і роботу начеб знає. Та що з того, як, бува, по три дні від горілки не просипається. Занеси його на Дошку пошани — кури засміють. Хтось пропонував Валентина Олексійовича. Мовляв, він у нас у списках наставників. Але на що ж він наставляє, чому навчає молодих? Прогульник він злісний, і все на сімейні обставини звалює. Не підходить і Ніна Павлівна. Кажете, з роботою справляється! Та всі ж знають, яка вона наклепниця. Сам через неї дві догани одержав. Про вантажника Петра Володимировича і не натякайте. Той інформує область про наші недоліки. Тільки сміття з хати виносить. Решта, самі знаєте, працюють, аби день до вечора.

— Можна, я скажу слово! — підвівся із стільця завгосп Сергій Ослик. — Давайте краще оформимо стенд «Вони навчаються на «відмінно».

— Це про кого! — не зрозуміла завідуюча кадрами Соломоніда Петрівна.

— Про дітей деяких наших працівників.

— Але ж їх так мало... — несміливо подав хтось голос.

— Мало, але то вже наша біда. Зате пропозиція цінна,— вигукнув директор. — Так і зробимо. Нехай спробує тоді хто-небудь підкопатися, що у нас не в пошані люди..»

— Ось така казуїстика була. Аж самому тепер смішно,— вів далі мову Квочка. — Тоді ж усе це всерйоз сприймалося. Нині цього нема.

Дмитро наповнив чергову чарку:

— Вип'ємо, Миколо, за волю!

Микола ЮРЧИШИН.

Малюнки нашого читача з м. Саки Геннадія ЄВТУХОВА

ЯК СТАТИ ТАРАНЬКОЮ?

Реклама — гірше долота. Довбає, довбає... Поки не задовбає... Поки хтось не клюне, як короп на варену квасолю.

А в основному — не стільки рекламують, скільки дурять народ.

Який канал телебачення не увімкнеш: «Дірол захищає ваші зуби з ранку до вечора!»

Так вам і повірили! Он Пантюха два місяці підряд той «Дірол» жував. А учора повертався після зарплати. Зустріли його троє у підворітті. Трьох зубів — як і не було. От вам і «Дірол»! Дірка — на піврота.

А то ще взялися рекламувати грязеві маски з Мертвого моря. Я учора на автобусній зупинці стояв. Не сам. Разом зі мною ще півмікрорайону. Три «Мерседеси» повз нас проскочили. Прямо по калюжі. В усіх — грязеві маски. Мертвого можна налякати.

Та що там телевізор! До дверей боїшся підходити.

Увечері дзвонять.

— Хто там? — взуваю капці.

— Приватизація іде по всій країні! — гукають.

Відчинив.

«Приватизація» прийшла і пішла. Тільки капці й залишила. А ще: «Бальзам Бітнера! Бальзам Бітнера!» А чому — не самогон Ховрашенка? Теж, до речі, здорово помагає. І проти склерозу. І проти інфляції. І руки не так тремтять.

Одне слово, довбає та реклама — далі нікуди.

Я теж не втримався. Отоді, як «спалювачі жирів» почали рекламувати. Воно то дивно трохи. Тут декому по кілька місяців зарплату не видають. А нам кажуть: «Топіть, хлопці, смалець!»

Якби собі, то я, може б, і не наважився. Може, на ту рекламу й не клюнув би. А то для жінки. Вирішив я її фігуру трішки «підкоригувати». А то, коли в гості йдеш, тільки й чуєш: «Боже, немає чого вдягнути! Те мале, а те ще менше!»

А тут, повторюю, якраз креми для тієї корекції почали рекламувати. На стегнах помажеш — і фігура, як у Афродіти.

Купив я жінці на день народження аж дві упаковки. Похвалився сусідові Миколі. Той якось дивно на мене подивився. Він так колись на мене дивився, коли я на хвоста його цуцика мопедом наїхав.

— Ти, мабуть, того... Вирішив стати холостяком?

— А в чому річ?

— Як у «чому»? Ти знаєш, що у тих упаковках?

— Так рекламують же.

— Мало що сьогодні рекламують... А якщо залишиться від твоєї Оксани якась таранька. Воно тобі таке треба?

— То що ж робити? Такі гроші вгепав.

— Так-так, грошей, зрозуміло, жаль,— почухав потилицю Микола. — Тоді давай спочатку спробуємо на твоїй свині. У неї сала на п'ять пальців. Якщо і схудне трохи — нічого страшного. Сало швидко наросте.

Мазали ми свиню з ентузіазмом. Вона аж порохкувала від задоволення.

...А наступного дня заходимо з Миколою до сараю. Микола тільки зойкнув і упав непритомним до корита. А я, як побачив свою «льоху», на якій сала — п'ять пальців було, за серце схопився. Бігає замість тієї свині манюсіньке-преманюсіньке поросятко.

Витягнув я сусіда з корита, відніс до хати. До тями привів. Дістав пляшку. Сидимо, п'ємо і плачемо.

— Це ти мені порадив такий експеримент,— витираю сльози. — Вбивця!..

— А якби з твоєю Оксаною отака халепа трапилася? Куди б ти з нею, коли дитячий садочок на ремонт зачинили?

А тут і жінка моя заходить.

— Прости нас, Оксано! — гепнулися ми перед нею на коліна.

— А що це у вас зранку за празник? — взялася вона войовничо у боки.

Мал. О. КОХАНА

— Хлопці, гроші у них під шахванером!!!

— Ти бачила... нашу... свиню? — розмазую по обличчю сльози. — Прости, Оксанонько...

— Бачила, а що? Я її у садок випустила. А на її місце кабанчика пустила. Сестра на базар їздила, то й нам купила. Бо ж свиню, сам казав, пора різати...

Ми тут, як ошпарені, на ноги посхоплювалися. Побігли в садок — жива свиня! Нічого з нею не сталося. Навіть, мені здається, посальнішала...

Після того я рекламу і не читаю, і не дивлюся. Досить з мене того переляку.

А пізніше я прочитав, що і журнал американського товариства споживачів «Consumer Report», який у Штатах вважають «біблією» покупців» не зміг відповісти — чи можна отими кремами коригувати фігуру, чи ні. Бо, виявляється, навіть клінічної апробації цих апаратів не було.

У них — не було. А у мене — було.

Цур йому, пек, з такою рекламою, і з такою апробацією.

Михайло ПРУДНИК.

Мал. О. КОХАНА

Кримінальна сторінка

НА 101-МУ РОЦІ

Цієї зими увесь світ відзначав столітній ювілей кіно. В одному кінці його відбулися фестивалі, в іншому — хтось розжився «Оскаром», ще десь окремі довгожителі виступали із спогадами про фільми українських студій часів, коли вони у нас знімались.

Стрийський міський суд на Галичині відзначив дату тим, що посадив на кілька років кіномеханіка Бодя Кашебу.

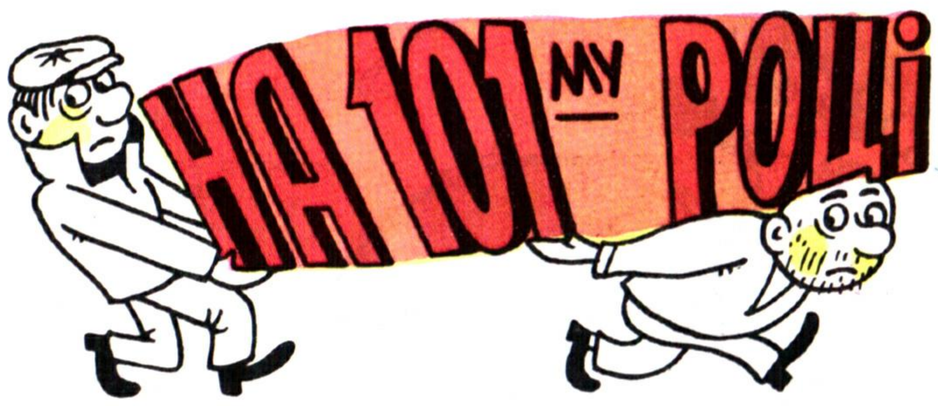

Не будемо аж дуже сварити за це його, тобто суд. Дав, що міг. Знаєте, як буває приємно, коли зовсім немає грошей, на день народження одержати в подарунок просту, як трамвайний квиток, жовтеньку кульбабу?! Вона ніц не варта, але щира. Смітна трава, але від душі. Так і тут.

Богдана фактично судили за те, що пішов далі від братів Люм'єр. Винахідники кіно, коли проводили сеанси в кафе на Монмартрі, крутили по черзі ручку і хвилювалися. І більше нічого. Кашеба, повторюю, пішов далі за них, почав, як у нас мовиться, висовуватись і дістав. Він, бачте, під час кіносеансів кликав до себе в апаратну сторонніх, а часом і відлучався.

Неймовірно для братів Люм'єр: кіно йде в клубі, а Бодьо ходить поза ним. Але так було. Бо брати були любителями, а пан Кашеба — професіонал.

Особливо часто Богдан контактував з таким собі Володимиром Козіним. Удвох їм, як винахідникам, було веселіше, творча думка бадьорила. Тільки у французів вона крутилася довкола того, аби більше глядачів зібрати в кафе, а у наших: як кафе ще й обібрати.

До друзів з часом приєдналися неповнолітні Ромко Гнатик і Мар'янчик Уваров. Звісна річ, якби вони були просто діти з вулиці, їм би ніхто й руки не подав. А у даному випадку 45-річний Козін мав лише на дві судимості більше, ніж Ромчик, і на три — за Мар'янчика.

Всі вони разом дуже часто говорили щось на зразок того, що з усіх мистецтв для них найголовнішим є кіно. Може, передражнювали вождя, який сказав цю фразу відразу після захоплення влади, а мо', і незалежно від марксистів, самі прийшли до такого висновку. Об тім їх чомусь не запитали. З'ясувалось лишень, що часом, побачивши в залі для глядачів якусь особливо відому в околицях господиню, вони, «доки крутиться динамо», поспішали до її підсобок і виносили з них різні квашені і мариновані лігуміни.

Інколи після останнього сеансу четвірка йшла і по промтварну групу товарів. Так, на вулиці Січових Стрільців з підвалу поцупили два велосипеди, слюсарний інструмент. Траплялися і невдачі. Одного разу ледь не порвали пупки, в темряві тягнучи щось особливо тяжке. Думали — передок від авто, виявилось — штанга.

Коротше, в житті, як на довгій ниві.

Взяли їх на грибочках і м'ясних консервах, якими вони закусували на людях. Знаєте, як у нас тепер? Нахабно дивиться тобі в писок, і якщо жуєш щось краще за «Орбіт без цукру», відразу перевіряє. Так і замели.

Коли вийде на волю фаховий механік Кашеба, людство відзначатиме сто третю з половиною річницю кіно. А може, й не відзначатиме. Ну, Бодьо тоді побачить. А Козін загримів аж на дев'ять літ. Йому те кіномистецтво во де сидить! Про Ромчика і Мар'янчика сказати щось конкретне важко. Може, саме тоді, коли Бодьо знову стане до апарату, вони якраз і сядуть по-нормальному. Бо зараз то неповнолітні, то амністія. Все, як у кіносеріалі.

Володимир ПАЛЬЦУН.

ІСТОРІЯ ОДНОГО КОХАННЯ

З Максимом Тетяна познайомилась у електричці. Веселий, симпатичний, він пригощав її солоними горішками і розважав смішними історіями. Сподобався він Тетяні, і погодилась вона з ним зустрітися. І розпочався в них роман. Усе йшло до весілля. Вже і батьки з Максимом познайомилися, і став він частим гостем в домі. Та напередодні їхнього урочистого походу до Палацу одружень «на предмет подачі документів» Максим зник. Зникли також з квартири майбутньої нареченої гроші та коштовності.

Довго шукали Максима — кілька місяців. І таки знайшли. Яке ж було здивування Тетяни, коли Максим виявився... Катериною Семенівною Малецькою. Двадцятитрьохлітня жінка, переодягаючись у чоловічий одяг, чудово перевтілювалась. Вона закохувала в себе дівчат і, обікравши їх, зникала. Більше десятка подібних історій фігурує в кримінальній справі, що заведено на авантюристку.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Дядьку, вам посередник потрібен!

САМ У СЕБЕ

До Артемівського управління внутрішніх справ влетів чоловік.

— Обікрали! — заявив він. — Украли найдорожче, що мав — машину!

Виявилось, прокинувся вранці громадянин Гусячий, глянув у вікно на подвір'я, де завжди стояв його старенький «Москвич», а машини і слід прохолов.

Слідчі пообіцяли допомогти Гусячому, підняли на ноги автоінспекцію і мало не весь особовий склад підрозділу. І таки машину знайшли. Тільки виявилось, що в Гусячого ніхто машину не крав. Він, випиваючи в закусочній, що містилася по сусідству з його будинком, продав свого «Москвича» якимось двом незнайомим громадянам за... п'ять мільйонів карбованців і дві пляшки «Російської». Про що написав цим громадянам відповідну розписку. Але на ранок нічого не пам'ятав.

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ШЛЮБ!

До Харківського районного суду звернулась літня жінка з позовом на чоловіка.

«Вважаю,— написала вона у заяві,— що мій чоловік, умовивши мене тридцять чотири роки тому вийти за нього заміж, зіпсував мені життя. Я не здійснила своїх задумів щодо кар'єри. Я зруйнувала з його допомогою собі здоров'я. Я нецікаво жила, відмовляючи собі в повноцінній їжі, пристойному одязі, нормальних розвагах. І все через його мізерні заробітки. Якби я побралася з більш пристойним чоловіком, то і життя мала б пристойніше. Тому прошу суд компенсувати мені моральні витрати за період шлюбу, стягнувши з мого чоловіка десять мільярдів карбованців...»

Судді в розгубленості. Вони впевнені, що коли сьогодні прийняти цей позов до судочинства, то завтра тисячі й тисячі невдоволених своїм сімейним життям жінок наслідують приклад позивачки.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

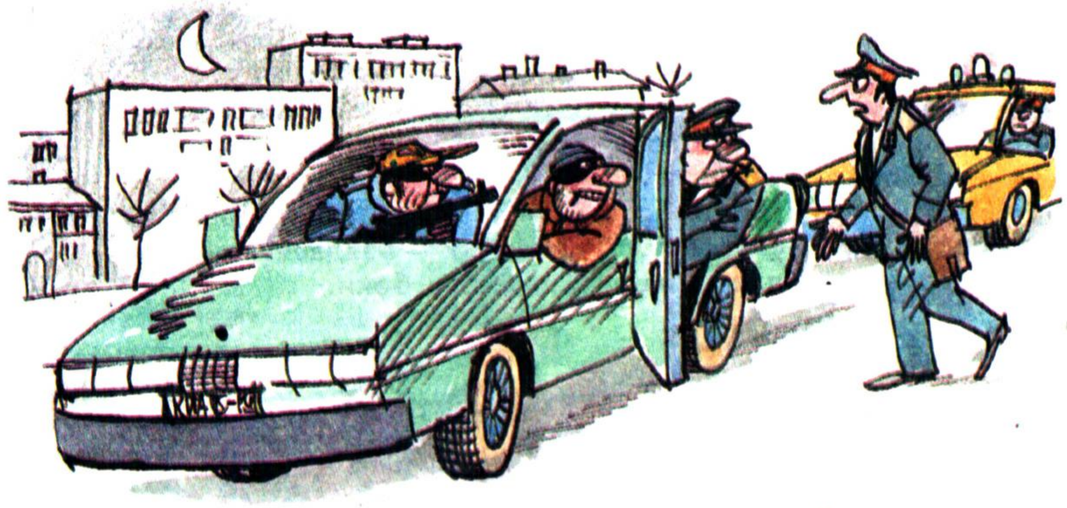

— Пробачте, товаришу генерале, за погоню. Я думав, що вас бандити захопили...

Володимир РОМЕНСЬКИЙ

ВЕСЕЛІ СПОГАДИ

ЗАСЛУЖЕНИЙ

Мій давній знайомий, що мав невеличкий артистичний талант, але володів величезними пробивними здібностями, перейшов з естради до ансамблю з відважним помислом — «вибити» звання заслуженого артиста. І «вибив». Ну і добре! Але йому хотілося, щоб інші заздрили його успіхам. І він почав «мучити» мене по телефону. То у нього відповідальний урядовий концерт, у якому беруть участь тільки народні та заслужені, то замміністра наполягає, щоб він був членом колегії Міністерства культури...

Фантазія його не мала меж! Однак коли діло дійшло до того, що в Академії Наук порушують питання про перевидання Української Енциклопедії у зв'язку з тим, що туди необхідно внести статтю про його творчий шлях, я подумав: «Слава Богу, все! Придумати щось «сильніше» — неможливо. Це стеля фантазії».

Справді, якось він подзвонив, пообурювався цінами на продукти і поклав трубку. У мене — гора з плеч! Усе! Закінчилося! Коли — знову дзвінок.

— Вибач, старий, забув сказати: терміново біжу на розмову до науково-дослідного медичного інституту — бажають після моєї смерті заспиртувати мій мозок.

ЗАМІНА

Захворіли мавпи, що були оголошені в афішах. Адміністратор привіз на село замість них славнозвісних київських артистів. Перед концертом він вирішив попередити публіку про заміну. Симпатичний, але уже в літах, у старомодному капелюсі, він вийшов на авансцену і мовив тремтячим від хвилювання голосом:

— Мавпи захворіли на дизентерію і виступати не будуть. Але ви не хвилюйтесь — я привіз до вас Андрія Сову, Юрочку Гуляєва, Белочку Руденко, Діаночку Петриненко... Запевняю вас, що як тільки ці артисти вийдуть на сцену, ви побачите, що вони ні в чому не поступаються мавпам...

«ДОБРОДІЙ»

Подріботів назустріч. Став.
Потер вдоволено долоні.
Чемненько капелюха зняв,
Навпіл зігнувшись у поклоні.
В обидві ручки руку взяв,
Трясе... Мов сонце — писок сяє...
Подумалось: «Отак удав
До жертви стиха підповзає».

«БОРЕЦЬ»

Боровся з кар'єризмом презавзято,
Всіх закликав давити цю холеру.
І врешті-решт домігся результату:
Таки зробив собі на цім кар'єру!

Дмитро БАРАБАН.

м. Мала Виска
на Кіровоградщині.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

АКУМПАНІАТОР.
БЕКАЛАВР.
ДАЛЬПІНІЗМ.
ЖАРТИЛЕРИСТ.
КРЯКОДИЛ.
ЛЯКОНІЧНИЙ.
ПЕНЬСІЙНИЙ ФОНД.
СЕРДЕЛЬКА.
СУПСИДІЯ.

Сергій ДМИТРЕНКО.

Поздоровляємо лауреатів!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Двом нашим перчанам, письменникам Ігореві ЛАГОЗІ та Михайлові ПРУДНИКУ, присуджено літературну премію імені Остапа Вишні. З чим їх і вітаємо!

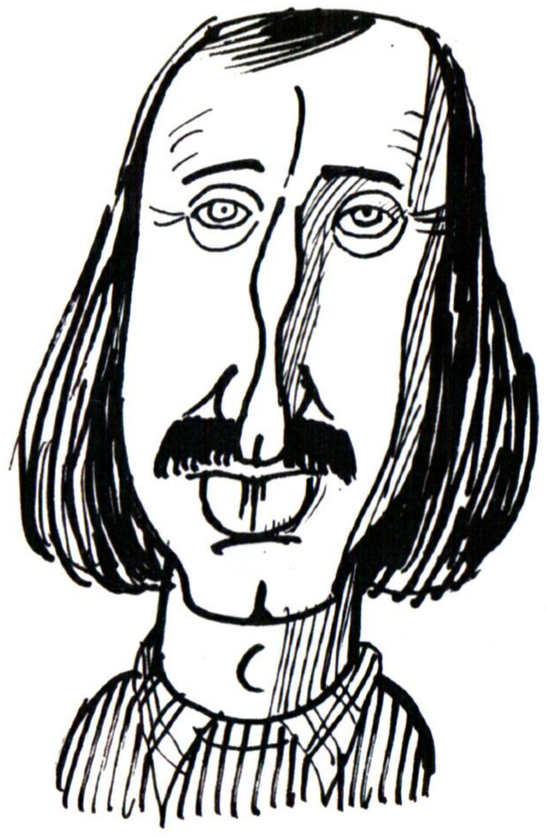

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА.

Вітаємо ювіляра!

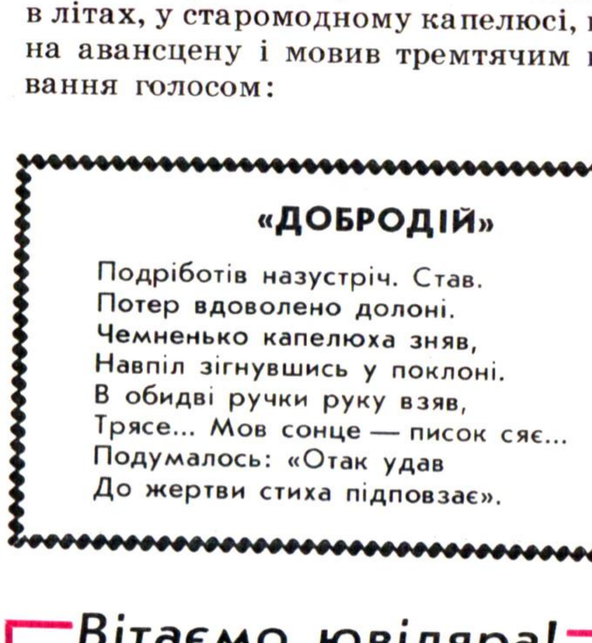

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА.

Артиста-гумориста, майстра сміху, давнього друга «Перця» Миколу НЕВІДНИЧОГО з першим 50-літтям!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Кляті браконьєри! Виловили всю рибу. Кидаю вже третю гранату — і навіть «тюльки» немає...

Друже Перче!

Днями я в кіоску Тернопільського автовокзалу вирішив купити газету. Дав гроші. Взяв газету і йду, а мені навздогін:

— Зачекайте! Зачекайте!

Я зупиняюсь, а мене кіоскер кличе до себе:

— Що ви мені за гроші дали? Бачите, з одного боку 5000, а з другого — 200 крб...

— Мені такими здачі дали,— відповідаю.

— Заберіть, дайте інші.

Я дав. Почав розглядати повернену купюру. Виходить, що це не 5000 крб., а 5200. Ось які гроші вже з'явилися. До чого винахідливі люди. І тут комбінують. Може, дійсно, слід було б урізноманітнити випуск грошей. З одного боку десять тисяч, з іншого — п'ять. Буде 15 тисяч і т. д. Щоб можна було розраховуватись без здачі. І — з гумором.

В. КАРПЕНКО.

м. Тернопіль.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

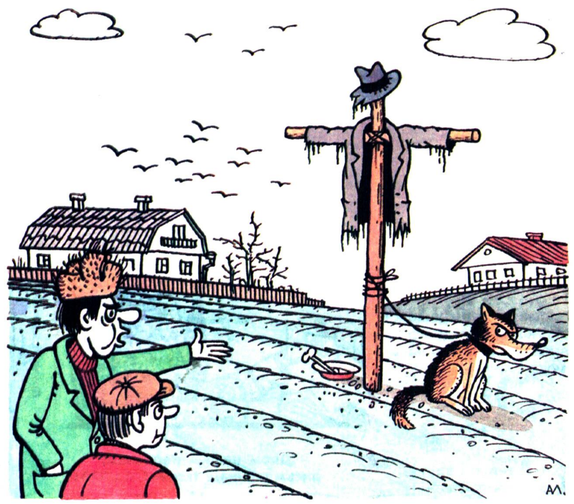

— Три рази опудало роздягали, довелося Рябка прив'язати...

Дірка для генерала

Хто контролює звичайнісінький кран, той, кажуть, контролює все. Якщо ваша буйна фантазія уявила при цьому всемогутню постать жеківського сантехніка з гаєчним ключем у правиці, то ви, вибачте, не про той кран подумали. Щоправда, й нагляд за подачею води теж може дати неабияку владу, однак її рівень далекий від тої всемогутності, яку вселяє у скромну душу простого смертного кран бензопроводу. Той, хто чатує біля нього, справді постать фундаментальна у наш час суцільного зубожіння і вибіркового збагачення.

Цю істину розкусив командир однієї з військових частин із своєю рясно всипаною зірками челяддю, розквартированою у Чугуєві, що неподалік Харкова.

Спритні вояки відшукали не тільки потрібний вентиль, але й старшого над ним. Отого самого, котрий посприяє наповненню пари цистерн пальним. Звісно, не за дякую. Відшукали аж у сусідній області.

Від Чугуєва до Шебелинки перелісками не доїхати. Отож, аби випадково не «нарватися» на всюдисущих автоінспекторів, автопоїзд цистерн супроводжували військові «уазики» з радіостанціями. Як тільки розвідники бачили пересувний пост міліції, відразу давали команду на об'їзд. Отаким робом до дірки в газопроводі і добирался.

Звісно, крадений газолін доставляли в частину, щоб вже там обміняти на раніше одержаний для потреб армії якісний бензин. Саме його хутенько за чималенькі гроші і сплавляли комерсантам. А газовим конденсатом заправляли військову техніку. Вона, мовляв, і на тому чмихати буде. Нічого з нею не станеться. Не війна.

Такі ж спритники пригрілися біля кранів і на Мукачівському підприємстві по забезпеченню нафтопродуктами. Як засвідчила перевірка, керівники там «накрутили» до власних кишень сотні й сотні мільйонів карбованців. А в сільськогосподарському підприємстві «Світанок» Ізюмського району Харківської області не мали, але дуже хотіли мати аналогічний краник. Бодай і невеличкий, але обов'язково, щоб через нього дзюркотіло пальне, якого сьогодні практично всім не вистачає. І ладні останню свитку віддати, аби придбати пару тонн бензину чи «солярки». Буде пальне — буде й хліб в господарстві і поважні прохачі біля дверей.

Директору «Світанку» Наливайку спритні представники фірми «Вікторія» тицьнули ще й тисячу баксів преміальних. Щоб він заплющив очі на невигідну для господарства бартерну угоду і не надумав забрати назад гору цукру та борошна.

Якщо ж комусь не вдається добратися до спокусливого краника, то він згоджується і на дірочку. Не від бублика, а в трубопроводі, по якому під землею перекачуються різні нафтопродукти. Чимало їх навколо Краснокутського нафтогазопромислу, що на тій же Харківщині. Сюди манить копачів практично з усіх навколишніх областей.

Один з таких трубопроводів, по якому тече газовий конденсат, прокладений Машівським районом Полтавської області. Місцеві «свердлильники» у посадці зробили підкоп, пробили дірочку у трубі і тривалий час виціджували звідти пальне. Ще б довго крали, якби не випадковість — одного разу при перекачуванні конденсату в автоцистерну загорівся автомобіль. Жарти з такими дірочками погані.

Протягом останніх двох років працівники міліції виявили в Україні 36 фактів риття колодязів до підземних трубопроводів, зливання пального через опломбовані запірні крани, відкачування бензину з дірок у нафтопродуктопроводах. Найбільше охочих керувати вентилями у Донецькій, Львівській, Полтавській, Сумській, Харківській та Луганській областях. Воно, може, і трохи менше стало б охочих відкручувати і свердлити, якби наші безмежні підземні трубопроводи охоронялися не лише ховрахами.

В. СУБОТА.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Дуже вже вони людиноподібні...

Мал. О. ГУЦОЛА

НАДІЙНИЙ ХІД

Щоб безкарно Цапа з'їсти,
Вовк його — у екстремісти!

ДО НОВИХ ВИСОТ!

Трухлявий Пень хвалився з-під моху:
«Що не кажи — ростем потроху!»

ЗРОСТАННЯ

Виріс духовно — ходить тузом:
Був Животиком, а став — Пузом.

Іван СЕМАНЮК.

м. Івано-Франківськ.

Мал. О. ГУЦОЛА

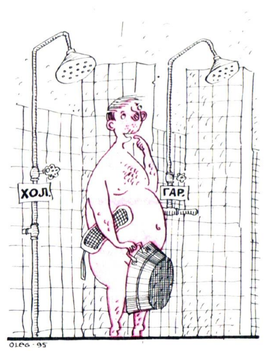

СМІХ УСМІШКА

Петро завітав до Івана. Той сидів на стільці і несамовито реготався, аж за живіт хапався...

— Що з тобою Іване! — здивувався Петро. — Щось смішне з'ів!

— Тільки-но почув по радіо, — перевівши подих, почав пояснювати Іван, — один урядовий керівник сказав, що наша держава ще минулого року закупила у селян хліб і всяке там продовольство...

— Ну то й що! — заклiпав очима приятель.

— Так «закупити» — «закупили», а грошики не віддали до цього часу. А якщо віддадуть, то хіба що восени... От якби мені отак: піти на базар чи в магазин і без грошей «закупити» добрячої провізії хоча б на один місяць. Ха-ха-ха!!!

Петро теж зареготав...

Олександр ГАМАНІН.

м. Київ.

Мал. О. ГУЦОЛА

КАЛАМБУРИ

Прибічник однієї тактики —
Усім підтакувати: «Так-таки!»

* * *

Підклавши вам під крісло міну,
Співчутливу він скорчить міну.

* * *

У композитора пісні
Якісь нудні, глевкі, пісні.

* * *

Вік на артистку мало діє:
Хоч за півсотні — молодіє.

* * *

Мов хтось шепоче: «Ну, засни...»
И спав на роботі... Що за сни!

* * *

Приписує давно. Проте
Ніхто не відає про те.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. О. ГУЦОЛА

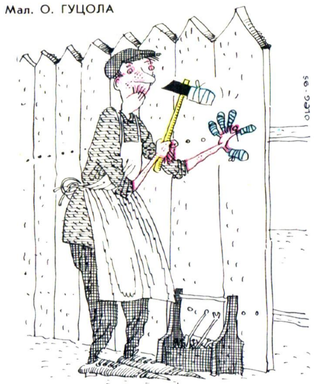

У зв'язку з наближенням до прірви, скликали актив, обрали президію, головуючий оголосив порядок денний: «Про невідкладні заходи по входженню». На трибуну вийшов доповідач:

— Перш за все я повинен сказати, що немає нічого надзвичайного. Наближаємося до прірви. Ну і що! Йде ж мова не про кінець світу, а тільки про якусь прірву... Тому я не прихильник того, щоб панікувати. Прірва, так прірва. Але я хочу, щоб всі зрозуміли, що нас там ніхто не чекає! І за нас входити не буде. Все ми повинні зробити самі. А чи готові ми до цього? Повинен сказати, що не готові. Насамперед, потрібен механізм входження, а його якраз і немає. І взагалі ми повинні визначитися: входити чи не входити. А не стояти, як кажуть в Одесі, срєді тут і срєді там. Якщо входити, то робити ми це повинні цивілізованим шляхом, а не так, як нам пропонують деякі ліві і праві, та й ті, що по центру. Життя — це життя. І ми маємо можливість сказати один одному, що входження — це серйозна справа, а не популізм якийсь. Мойсей сорок років водив своїх по пустелі. А ми хочемо за один день увійти...

1 2

ЗАПИТАННЯ: — Ходять чутки, що для входження будуть застосовані силові методи.

ВІДПОВІДЬ: — Особисто я проти силових методів. Але якщо всі підуть, а хтось захоче залишитися, то нехай залишається. І тоді всі побачать — хто є хто...

ЗАПИТАННЯ: — Хто повинен входити першим, а хто останнім, і як бути мільярдерам!

ВІДПОВІДЬ: — Я гадаю, що спочатку повинні ввійти всі малоімущі і ветерани. Віддамо їм належне... Потім середні верстви. І тільки тоді вже всі інші. А мільярдерам там взагалі робити нічого.

ЗАПИТАННЯ: — А коли буде входити доповідач!

ВІДПОВІДЬ: — Я так гадаю,

3

що не пізніше, ніж через деякий час після входу всіх, вирішиться і це питання...

ЗАПИТАННЯ: — Дайте мені таку відповідь, щоб я і сам зрозумів...

ВІДПОВІДЬ: — Будь ласка...

ІЗ ПРОПОЗИЦІЙ:

— Не так давно в одному місті півроку вирішували: рубати чи не рубати собакам хвости. У нас же таке важливе питання і ми хочемо за одним присідом все вирішити. Пропоную спочатку обговорити, а потім уже входити.

— А я гадаю, що ми рухаємося не в ту прірву. Хто-небудь хоч виясняв — може, там внизу самі борони розкладені. Є пропозиція доручити фахівцям вивчити, що таке взагалі прірва. Хто-небудь знає, що це таке! І я не знаю...

— Треба з'ясувати, що робиться в сусідніх прірвах. Є ж ще прірви. Вивчити їх досвід. Може, створити якийсь союз прірв. Тоді буде легше входити...

— Я підтримую попереднього. Входити разом легше. Тому я — за союз прірв. Але треба з'ясувати у сусіди по прірві — чи все гаразд... А то прийдеш до нього з пляшкою, а там раптом сварка якась...

— У сусідів вже по дві прірви, а у нас тільки одна. Пропоную розширити і нам...

— Я пропоную поставити питання про недовіру тим, хто веде нас, може, не в ту прірву.

— Я сьогодні хочу начхати на всіх, хто тягне нас до цієї прірви...

4 5 6

ІЗ ПІДСУМКОВОЇ ПРОМОВИ ДОПОВІДАЧА:

— Тут були «висказані» різні сентенції. Ми повинні урахувати всі плюси і всі мінуси. Питання має історичне значення. І нам треба показати всім, що ми можемо входити культурно. Важливо, що тепер ми знаємо, куди йдемо. Що визначені, нарешті, орієнтири. І все ми бачимо тверезими очима. Але нам дійсно потрібний механізм входження. Так у чому справа! Давайте дамо доручення розробити цей механізм, і вся пісня!..

ІЗ РЕЗОЛЮЦІЇ: Доручити розробити механізм...

РЕПЛІКА: — Поздоровляю всіх з прийняттям мудрого рішення...

Репортаж провів — Віктор КАЛИСТИЙ.

м. Дніпропетровськ.

7

Вийшли друком перший і другий номери журналу «Перець-дайджест». Подаємо малюнки з цих номерів.

— Чого так багато дохлої риби в озері?
— Та це один алкоголік втопився.

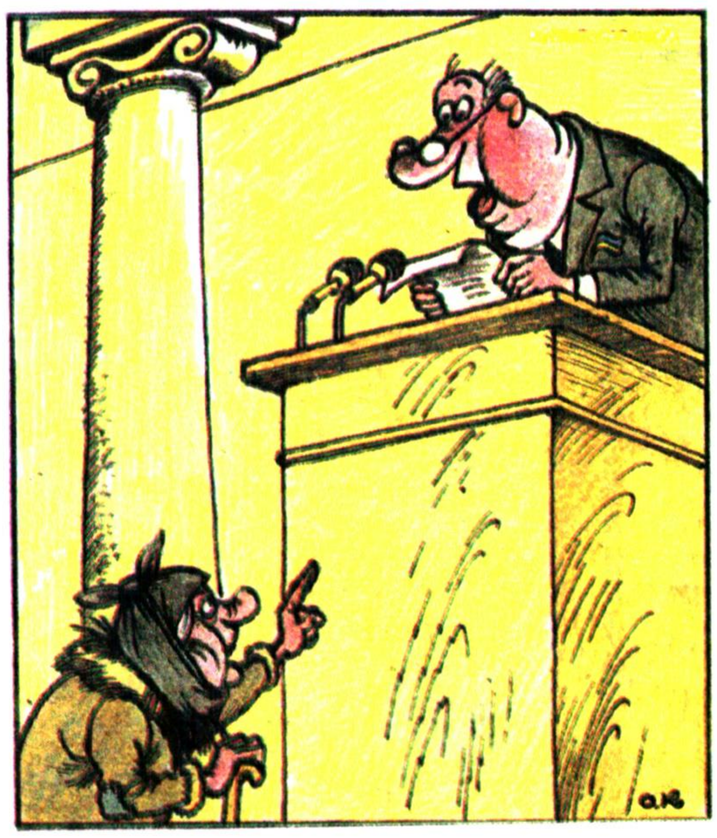

— Щоб ти жив за законами тобою придуманими...

ЗРОБИ САМ

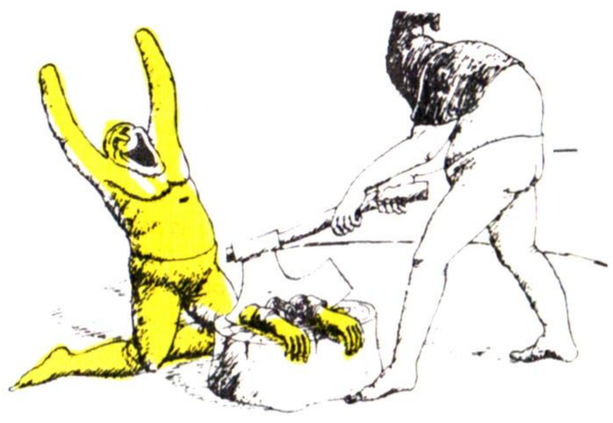

— Нарешті у мене вільні руки...

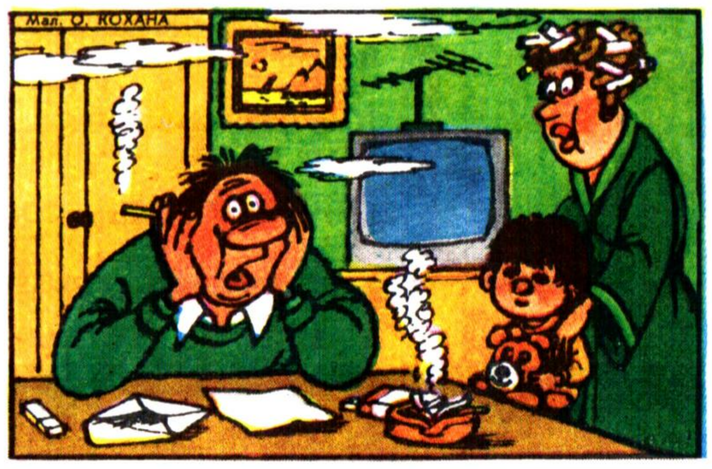

— Погана новина: нас переводять на самофінансування.
— Що, сказали в міністерстві?
— Ні, одержав листа з села від батьків.

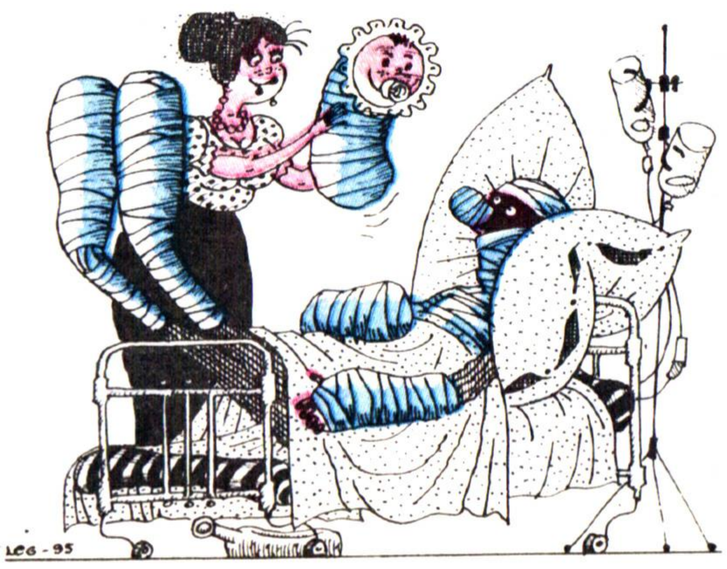

Літературні пародії

ПОЕТИЧНА ЗАБУДЬКУВАТІСТЬ

«квітами білими-білими...
біло-білий шовк...
на білі вітрила...
біло-білий шлях...»
і т.д.

Наталка УСЕНКО.
«Сосни-дозорці».

«І хата біла і свята...
На білих паличках...
І біла жінка...
У хмарах білих...»
і т.д.

Марія КОРПАНЮК.
«Творяща глина».

Ми маримо білими снами,
Ми віримо — вистачить сил.
Заочне змагання між нами —
Суперництво білих вітрил.

В нас заздрість не чорна, а біла,
Як білий-білісінький цвіт.
Вже біло душа відболіла.
Вже білий затьмарився світ.

Бракує у віршах одного,
Хоч все зачитайте до дір.
Не видати збірку без нього —
Забулись про білий папір!

Володимир ЯКУБОВСЬКИЙ.

ЖАХЛИВИЙ СОН

«Колись, левадо, дітей, як розраду
Несли в село твої капусники...

Цілком пославшись на повальну моду,
Сучасники-поети апелюють до народу...

Але народу, вибачте, нема —
Он та юрма волає: геть те жовте поле,
синє небо!
А ця горла: ми хочем
до московського ярма!..

Який же це народ? Немає в нас народу!»

Леонід СТРЕЛЬНИК.
Збірка поезій
«Дивовид», 1994 р.

Недосипав частенько я відтоді,
Як став писати збірку «Дивовид».
А це сказав собі я твердо:
— Годі,
Пора мені вже й виспатись як слід!
Роздягся. Ліг. Заснув. І в нагороду
Побачив сон. Такого ще я зроду
Не бачив сну, побий його чума.
Приснилося: немає в нас народу —
Пішов він до московського ярма
Ще за часів Хмельницького, і нині
Безлюддя, мов на Марсі, в Україні,
Лише волає в ній якась юрба,
Але невдовзі й тій юрбі — труба!
Тепер лягаю в ліжко — тільки де там! —
Вже сон не в сон, шановні читачі.
Весь час себе, сучасного поета,
Допитую й допитую вночі:
— Звідкіль ти взявсь?
Невже в липневу спеку
Тебе приніс лелека іздалека?
Чи це зробив, звичайно, для розради
Якийсь капусник-веселун з левади?
Чи, може, Льоню (щось таки є схоже)
Ти позашлюбний син юрби, крий Боже?!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

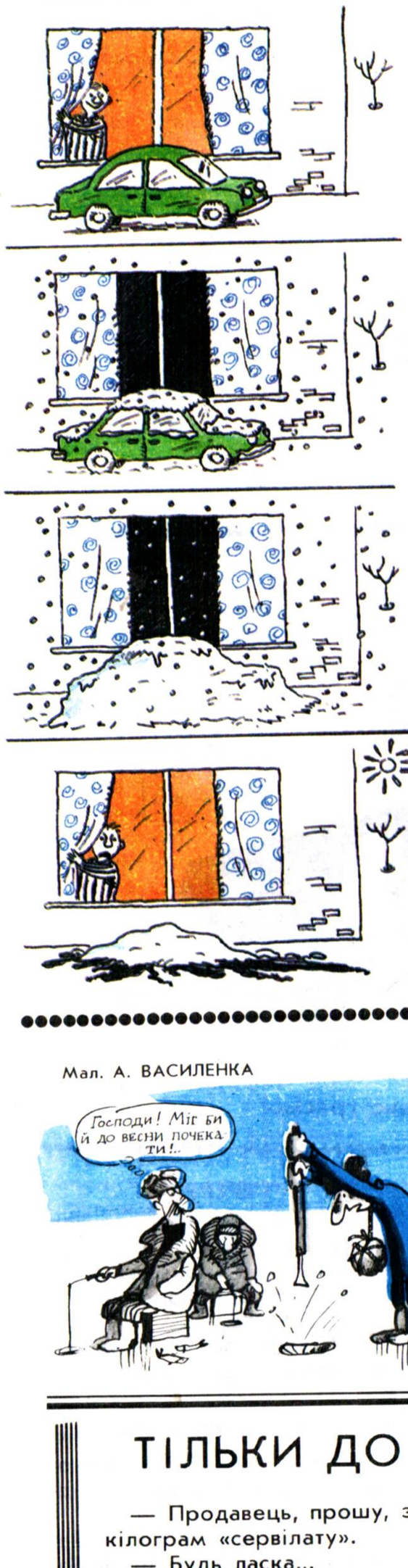

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Листи наших читачів

Готовий очолити

Вважаю, що не все з нашого недавнього минулого треба так категорично відкидати. Давайте згадаємо, скільки користі принесла свого часу така постреволюційна акція, як «лікбез», тобто кампанія по ліквідації безграмотності. Мені здається, що і сьогодні «лікбез» дуже б згодився. Заснувати б, приміром, лікбезівські курси на нашому телебаченні! Готовий хоч сьогодні їх очолити. Щоб деякі диктори, ведучі, а особливо перекладачі зарубіжних телесеріалів трохи вивчили українську мову. Тоді, може, і не калічили б її так!

Г. ОСИПЕНКО,
вчитель.

Черкаська область.

За 75 зайцями

У нас на сесії яку б проблему не вирішували, відразу починають говорити: «Треба надати їй пріоритету». І виходить, селу у нас — пріоритет, медицині — пріоритет, освіті — пріоритет... Назбиралося аж 75 пріоритетних напрямків.

У народі кажуть, що важко гнатися навіть за двома зайцями. А наші парламентарі, не бажаючи нікого образити, погналися відразу за 75.

А в результаті — ні селу немає належної уваги, ні освіті, ні медицині... Гарно тільки усе на папері і в протоколах засідань...

М. ТКАЧЕНКО.

смт Краснопілля на Сумщині.

І горе, і щастя

У нашому будинку трапилась аварія. Обірвався балкон. Слава Богу, ніхто не постраждав. Зате його власник полегшено зітхнув. Виявляється, на тому балконі чоловік складав порожні пляшки. За три роки їх стільки назбиралося, що балкон не витримав.

А полегшено зітхнув власник того «скарбу», бо тепер він позбавився клопоту із склопосудом. Його у нас на Борщагівці, та, мабуть, і у всьому місті, здати майже неможливо.

Хоча торгівля продовжує брати «заставну» ціну. Кажуть, що підприємству легше виготовляти нову пляшку, ніж «возитися» зі старою.

Так тоді про це повідомте покупцям. Нехай вони не плекають надію повернути гроші і не складають склопосуд на балконах. Бо вони вже, бачите, не витримують.

С. ПУЗАНЬ.

м. Київ.

Градусами — по голові

Той, хто хоч раз побував у Криму, ніколи не забуде смаку таких чудових вин, як «Аліготе», «Рислінг», «Ркацителі». Недаремно вони відомі в усьому світі. Досить сказати, що, приміром, «Мускат Білий Червоного Каменя» нагороджений двома кубками Гран-прі і 18 золотими медалями, а всього кримські вина і коньяки удостоєні двохсот золотих і срібних медалей.

А сьогодні пройдіться кримськими магазинами і комерційними кіосками. Ви знайдете горілку «Євпаторійську», «Джанкойську», «Феодосійську» (див. список райцентрів Криму), тільки не пляшку доброго кримського вина. Горілку гонять більшість винзаводів, бо це швидко і безклопітно, до того ж, нерідко із спирту сумнівної якості. В результаті такого «перепрофілювання» зростає смертність від отруєння алкоголем. Торік, наприклад, з цієї причини віддали Богові душу майже п'ятсот чоловік.

Може, тому кримське керівництво ніяк не реанімує виноробну галузь, що високоградусне питво скоріше б'є в голову й туманить розум, ніж благородне, витримане вино?

О. ПЛАХОТІН.

м. Феодосія.

ДВІ ГУМОРЕСКИ

ТІЛЬКИ ДО ВАС

— Продавець, прошу, зважте мені кілограм «сервілату».

— Будь ласка...

— І ще дайте п'ять баночок шпротів і дві пляшки горілки!

— Будь ласка!

— Два кетчупа!

— Будь ласка!..

— І ще «естонського» сиру... з півкіло!

— Будь ласка!

— Ну, ніби все! О, ледве не забув, жінка збиралась олів'є робити, я, знаєте, дуже люблю олів'є. Дайте мені ще баночку зеленого горошку, у вас є горошок?

— Є! Будь ласка, тепер все?

— Все!

— З вас чотири мільйони сімсот двадцять тисяч!

— Господи, дівчино, я ж забув сказати, що я прийшов вас пограбувати. Ось мій пістолет, дивіться — справжній, заряджений!.. Ну, до побачення! А взагалі-то гарний у вас магазин, і обслуговування культурне, мені сподобалось, тепер за продуктами я буду ходити лише до вас!

ОДИН БІС

— Давно чекаєте?

— П'ятдесят чотири роки.

— Скільки-скільки?

— П'ятдесят чотири роки.

— Незрозуміло. Ви, власне, чого чекаєте?

— Чекаю, коли у нас, нарешті, буде наведено порядок. Мені вже 54 роки, але, бачу, так, не дочекавшись, і помру. Не таланить мені!

— Жалкую, але нічим не можу вам допомогти. Мені терміново потрібно на вокзал — я чекаю на тролейбус.

— Який ще тролейбус?

— Звичайний, з «рогами»... П'ятий номер.

— Вибачте, хоч убивайте мене — тут зроду тролейбуси не ходили, та ще й п'ятий номер. Подивіться, тут навіть стовпів з дротами немає!

— Справді... І як це я?

— Теж, бачу, не таланить!

— І не кажіть. Виходить, ми з вами друзі по нещастю. Може, разом постоїмо, почекаємо? Ви — порядку в країні, я — тролейбуса.

Олександр ПЕРЛЮК.

м. Кіровоград.

Мал. О. ГУЦОЛА

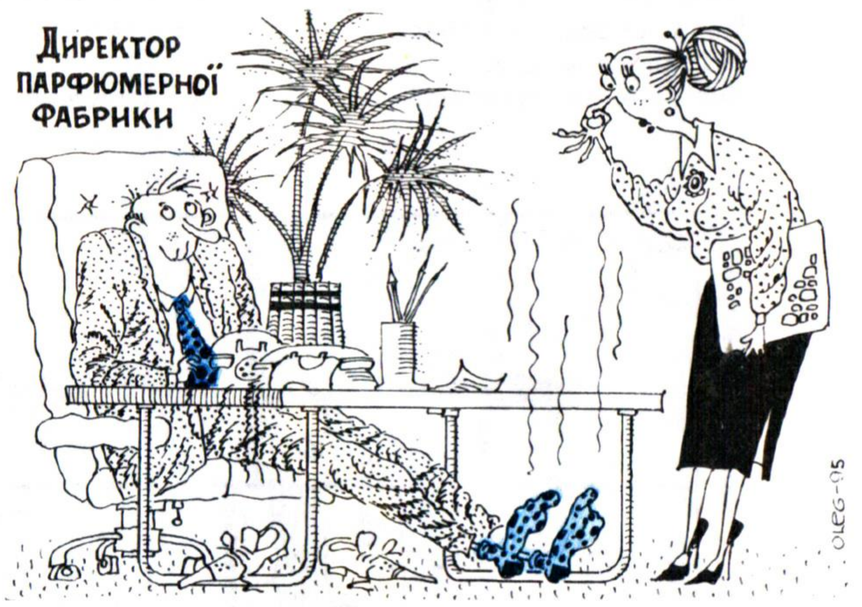

ФРАЗИ

♦ *Колгоспи розпускати не будуть. Їх просто розтягнуть.*

♦ *Маємо те, що маємо. Решту у нас забрали.*

♦ *Чим більше референтів у міністрів, тим пісніший борщ у пенсіонерів.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ПЕРЧЕНЯ

А оце тобі, маля, казка діда Василя.

КУРОЧКА РЯБА

Розкажу вам по-новому
Казочку стареньку
Про дідуся та бабусю
Й курочку рябеньку...

Жили собі дід та баба —
От і вся родина.
А все їхнє господарство —
Курочка єдина.
Сядуть старі коло хати,
Сипнуть проса жменьку —
Й надивитися не можуть
На свою рябеньку.
Вона ж, проса поклювавши,
По подвір'ї ходить
Та гребеться — іще якусь
Поживку знаходить.
А по тому води поп'є
Та йде на гніздечко.
Ось і мають дід та баба
На обід яєчко!..
(Його, хочу вам сказати,
Вони не варили —
Тільки смажили, бо дуже
Яєчню любили).

Аж ось якось рябесенька
Греблась коло тину
Та й вигребла, як на теє,
Золоту зернину.
А курочці то байдуже —
Клюнула та й з'їла,
А прийшла пора нестися —
На гніздечко сіла.
Перегодя кудкудакать,
Як завжди, взялася —
Старим вістку подавала:
Я, мовляв, знеслася...
Те почувши, пішла баба.
Глянула в гніздечко —
Аж там лежить не звичайне —
Золоте яєчко!..

Зразу було дід та баба
Страшенно зраділи,
А настав час обідати —
Яєчні схотіли.
Били-били те яєчко —
Не змогли розбити...
Сіли вони та й думають:
Що ж його робити?!
І настала у хатині
Така, дітки, тиша,
Що зі схованки своєї
Вибралася миша.
(Якби не це, то старенькі
Не знали б і досі,
Що в закутку у них миші
Завелися в просі).
Отож бігла тая миша,
Яйце зачепила
(Тільки хвостиком торкнула) —
Й геть розчерепила!..

Стекло яйце на долівку
(Отака-то згуба!),
А на столі зосталася
Сама шкаралупа.
Золота... Але старенькі
Горюють, сердешні:
Що їм ота шкаралупа?! —
Хочеться яєчні!..
Плаче дід, бабуся плаче,
А ряба сокоче —
Вона діда із бабою
Заспокоїть хоче:
«Я не знала, що золото
Принесе нещастя.
Не журіться: усе оце
Виправити вдасться.
Я вам ще знесу яєчок
Не один десяток,
І висиджу з тих яєчок
Гарненьких курчаток.
А виростуть із них кури,
Несучечки файні,—
Будуть вам нести яєчка
Лиш прості, звичайні!»

І я радий, любі діти,
Сказать наостанку,
Що рябенька не забула
Про ту обіцянку:
Кури в діда та бабусі
Ходять коло хати
(І усі — такі ж рябенькі,
Як і їхня мати!).
Ходять вони та гребуться,
Несуться, сокочуть...
Баба й дід яєчню смажать —
Коли й скільки хочуть!..
Якось мені пощастило
В них погостювати,
Їв яєчню... Смачна така,
Що й не розказати!
Якщо будете, малята,
Слухняні та гречні,
То й вам дадуть скуштувати
Тієї яєчні.

Василь ЛИТВИНЕНКО.

м. Маріуполь.

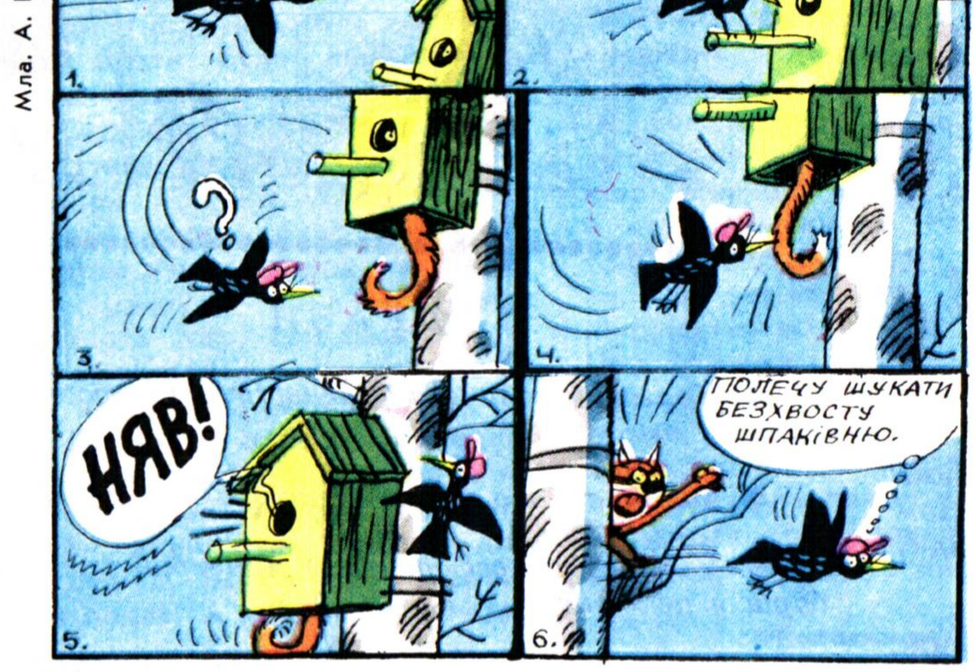

Мла. А. ВАСИЛЕНКА

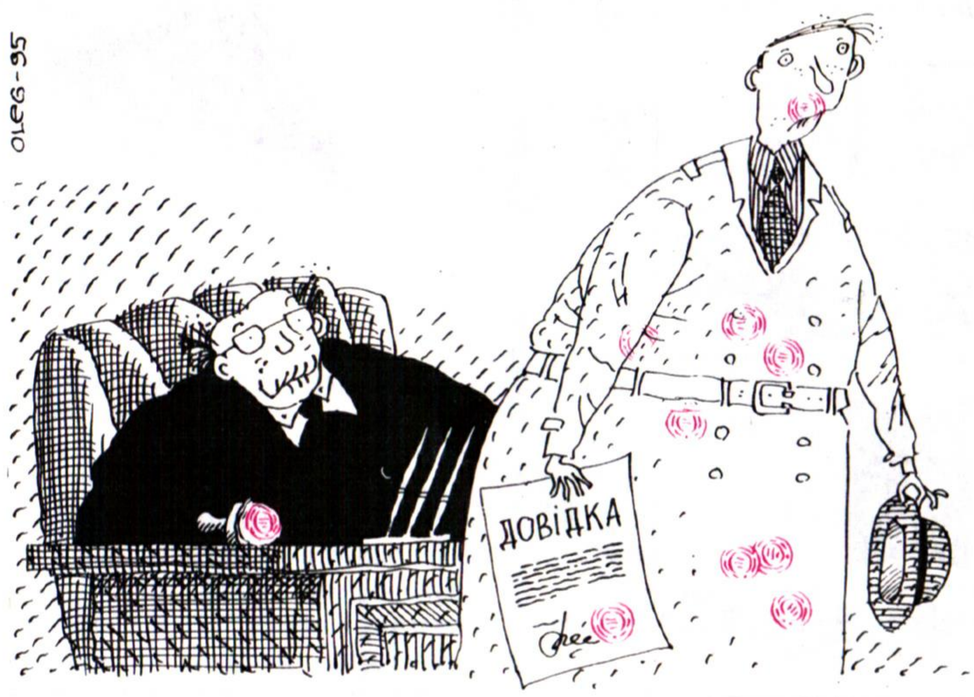

Мал. О. ГУЦОЛА

Мла. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Завтра комедію граємо!

УСМІШКА НАРОДНІ

ПИШЕ

— Ганю, твій синок пише листи? — питає сусідка.

— Аякже.

— Молодець, не забуває батьків.

— Тільки не нам, а дівчатам.

ПОСТІЛЬНИЙ РЕЖИМ

Лікар до хворого:

— Я вас так не вилікую.

— Чому?

— Ви порушуєте постільний режим.

— Чим?

— П'єте горілку.

— Боже борони! Хто це вам таке наговорив?! Я ніколи не піднімаюся з постелі, як п'ю. Навіть прикриваюсь ковдрою.

КІНДЕРСЮРПРИЗ

— Таню, а що ти подарувала своєму Петрові на день народження?

— Кіндерсюрприз.

— А кого: сина чи дочку?

ДВІЙКА

— Петрику,— каже мати,— а за що це тобі вчителька поставила двійку?

— Краще запитай у неї сама.

— А ти що, не знаєш?

— Ні.

— Чому?

— Бо я з нею не розмовляю.

ПЕРЕЛЯК

— Який діагноз? — питає хворий у лікаря.

— Інфаркт міокарда.

— Зразу дві хвороби?

— Це одна.

— Слава богу, а то ви мене зовсім перелякали.

«НА ГАРЯЧОМУ»

— Вас спіймали на гарячому? — запитує суддя у підсудного.

— Та де там! Тоді було, напевно, градусів двадцять морозу.

ДРУЖНІ ДІТИ

— Скільки у Гані дітей?

— Четверо.

— Напевно, тяжко їй з ними?

— Чому? Вони у неї дуже дружні.

— А звідки ти знаєш?

— Я сама бачила. Не встигла поставити їм борщ на стіл, як миттю його «вмолотили».

ДОМАШНЯ ОПОЗИЦІЯ

— Діду, як ви живете з бабою?

— Поки не було лівих і правих, жили добре. А тепер вона пішла в опозицію.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

Амбарні ховрахи

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

ПРИГАДУЄТЕ, як незабутній колишній майже прем'єр Юхим Звягільський (нехай йому десь там за морем легенько гикнеться), піклуючись про державні зернові запаси, видав своє універсальне розпорядження. А саме — дозволялося вимінювати за жито й пшеницю і всяку пашницю «Таврії» та «Запорожці», мотоцикли та мопеди, холодильники та телевізори... І все оцінювалося без ніякісіньких «накруток» — по собівартості виробника. Автомобіль «Таврія» оцінювався всього лише в 55 мільйонів карбованців... і його віддавали за 20 тонн жита або за 25 тонн пшениці. «Запорожець» затягував всього лише 8 тонн жита та на 10 тонн пшениці...

Добрі люди вважали, що для того, аби взятися за кермо обіцяного тим же розпорядженням автомобіля, то спочатку треба попрацювати за плугом, жаткою чи комбайном...

...Директор Коростишівського хлібоприймального пункту (ХПП) Анатолій Можарівський, прочитавши це розпорядження, ляснув себе по лобі. Та так лунко, що його вірний друг і товариш — начальник районної насіннєвої інспекції Олег Качура хоч і далеченько стояв, але почув і зразу ж примчав дізнатися, що сталося.

— А ось що: читайте і заздріть! — заводив пан Можарівський тим знаменитим розпорядженням перед чутливим носом свого товариша і друга.

— Так це ж те, що нам треба,— не сказав, а проспівав пан Качура, і обоє подалися до багатих сіл. Зерно добувати...

Керівники колгоспів, чи, як по-теперішньому, КСП, дивилися на заготувачів-прохачів, як на марсіан. Бо ж жодному, навіть заслуженому, пенсіонеру вони не відпускали більше, як по центнеру. А в цих апетит розгорівся одразу аж на півсотні тонн! Особливо коли вони завітали до Слобідського КСП «Прогрес», а затим до Кам'янобрідського.

Продати сорок тонн зерна керівники цих господарств не наважились, зате бартер удався на славу. З колективних підприємств Можарівський та Качура вивезли 40 тонн жита, а взамін пан Можарівський видав стільки ж комбікорму, вчинивши з тим комбікормом ось таку комбінацію: змінним майстрам свого рідного «ХаПеПе» дав керівну вказівку оформити папери, що той комбікорм продано пану Качурі та його колишній дружині пані Можарівській. А жито теж привезено не з колективних господарств, а куплене знову ж таки у тих же панів Качури та Можарівської. Так, буцімто вони на «високоврожайних» тротуарах Коростишева нажали й намолотили стільки збіжжя!

Ось таким робом намолочене жито обійшлося нашим купцям-молодцям у десять разів дешевше від державної закупівельної ціни, й викручена у такий спосіб «Таврія» затягнула всього лише 10 мільйонів карбованців... у п'ять з половиною разів дешевше, ніж на той час була її заводська ціна!

Різницю доплачувати охоче взялась бухгалтерія об'єднання елеваторної та зернопереробної промисловості. Тож довелось широко розкривати гаманця. Бо ж такі амбарні ховрахи завелись не тільки в Коростишеві, а й в інших районах області. Як, скажімо, у древньому Овручі. Директорові тамтешньої реалбази хлібопродуктів Василю Шевчуку теж схотілося покататися «на дурничку», і він увійшов до кабінету голови КСП «Україна» з діловою пропозицією перекинути йому 20 тонн жита, на що господар кабінету, його тезка Василь Бондарчук, відповів мудрим дядьківським запитанням:

— А що я з цього матиму?

— Те, що і я! — з готовністю одказав Василь Шевчук.

Вдарили ті Василі по руках з такою силою, що аж засіки громадського гамазею затріщали, і посипалися жито і пшениця і всяка пашниця до реалбази. І висипалося десь більше сотні тонн за ціною по 64 тисячі карбованців за тонну, тоді як справжня його вартість сягала півмільйона карбованців за тонну! Та ще ж і перевозили колгоспним транспортом «на дурничку».

От і прикиньте, яких збитків завдала господарству щедрість його голови, а ми тим часом прислухаймося, під чиїми воротями загуркотіли мотори тих дармових «Таврій». Це, як ви правильно зрозуміли, у самого директора реалбази пана Шевчука, голови КСП пана Бондарчука, відданого йому водія Володимира Климовича... Йому, правда, дістався «Запорожець».

Гуркіт тих дармових автомобілів долинув до чутливого вуха працівників управління боротьби з організованою злочинністю. Вони виявили кубло амбарних ховрахів і передали на розслідування в прокуратуру області. Слідчі прокуратури «розкрутили» ще більше і передали на розгляд до Коростишівського та Овруцького районних судів.

...Рішенням Коростишівського суду, правда, ніякого дива не сотворено. Одному автоентузіасту присуджено 2 роки виправних робіт, другому — півтора року. Одного не допускати до керівного крісла на три роки, а другого — на два. Хитромудро придбані автомобілі конфіскували в обох.

Зате рішення Овруцького районного суду, винесене під головуванням самого пана Петраша Івана Дорофійовича, чимось нагадує прямо таки страшний суд. Директорові реалбази хлібопродуктів Василю Шевчуку присуджено два довгих роки виправних робіт відбувати... у своєму рідному директорському кріслі. Як, скажіть на милість Божу, йому, сердешному, дивитись у вічі своїм підлеглим, котрі вірили йому, як діти своєму татові? Як зустрічатися з трудівниками села, котрі, як Бог дасть, незабаром знову привозитимуть туди свою радість — вирощений своїми мозолями хліб? Та ж він, сидячи в тому опоганеному ним кріслі, зотліє з сорому.

Таке ж горе спіткало і його тезку — голову КСП Василя Бондарчука. Йому теж випала гірка доля тулитися на своєму керівному кріслі і позичати в Сірка очі. Бо як же зустрічатися з людьми, яких так безбожно ошукував?

Але в цьому гріх не суду. Його взяли на себе депутати Покалівської сільської Ради, утворивши уже традиційний блок кругової поруки, де депутатськими мандатами навчилися жонглювати, як паличками-виручалочками, і згоди на притягнення до кримінальної відповідальності не дали. І правильно зробили. Може, завтра чи позавтра котрийсь інший із депутатської когорти щось вкоїть, то Василь Костянтинович і на його захист підніме свій мандат...

І. ІЛЬЧЕНКО.

ІРОНІЗМИ

Жінки живуть довше за чоловіків... Особливо, вдови!

Мудрість приходить з роками. Лише дурість постійно з нами.

Ліс рубають... Тріски летять... А дубів не меншає.

Олександр СУХОМЛИН.

м. Херсон.

ЕЙФЛОРИЗМИ

Чоловіки, котрі носять жінку на руках, роблять це з єдиною метою: аби вона не сіла на шию.

Народна прикмета: прийшов січень — чекай лютого.

Чим довше живеш, тим шкідливіше для здоров'я.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Хай переможе сильніший!

Ми вже звикли до того, що наше життя — суцільна боротьба. Боролися з ворогами, труднощами, недоліками, за перемогу в соцзмаганні, за побудову світлого майбутнього. Сьогодні боремося за виживання. І до цієї боротьби нас заохочує сам уряд.

Недавня постанова Кабміну про субсидії привела у рух весь наш малозабезпечений люд. Оскільки теоретично на державні субсидії можуть претендувати близько 40 мільйонів усього нашого населення, а гроші з бюджету виділено лише на два з половиною мільйони, можна собі уявити напруження цієї боротьби! Адже жадану субсидію зможе одержати лише один з шістнадцяти претендентів.

Проте на шляху до заповітної мрії — величезна кількість перешкод. Треба зібрати цілу купу довідок — про прописку, розмір житлоплощі, прямі й побічні заробітки, про матеріальний потенціал близьких родичів, про склад сім'ї і т. д. А кожна довідка — окрема черга, вистояти в якій під силу далеко не кожній, тим більше — літній людині.

Керівники соціальних служб кажуть, що установи, котрі мають оформляти субсидії, укомплектовано лише наполовину. Уявляєте, в яку копійку влетить державі це доукомплектування?

Якщо ж додати до цього неодмінні наслідки цієї боротьби — неминучі стреси борців та їхнє лікування, то неважко зрозуміти абсурдність усього заходу. Адже сума окремої субсидії — всього лише кількасот тисяч карбованців. Невже не можна було знайти інший, гуманніший спосіб допомоги малозабезпеченим?

Р. ЛІДІЄНКО.

Мал. С. ФЕДЬКА

Страшне перо не в гусака...

«Панас оженився з першого заходу. Не в кожного так получається. От і не знав своєї супружниці як треба. Тому й розійшлися вони і характерами, і фізіческьки. Більше я нічого не бачив і не чув».

(З виступу на товариському суді).

«Він сказав, що я здирник, куркуль і спекулянт, що загилив таку високу ціну за дріжджі. А я послав його, а він плюнув на мене. І я свиснув його кулаком. Так і юшка потекла. А в мене нічого дурного не було в голові».

(З пояснення дільничному).

«Телефона мені не проводять уже десятий год. За цей час я пішки міг би добігти до Москви, хоч нема чого туди бігти. Начальник узла связі все обіщанками кормить. Я й сам якось прокормлюся, нехай тільки телефона ставить. Бо нема з ким поговорити. А в наш час без телефона то не життя, а ціла скука».

(Із скарги).

«Продавец в банке. Вийдет взавтра».

(З об'яви).

«На сосіда я жалоб не пісав. А про те, що він на мене гавка, то я і зараз можу затвердити».

(З пояснювальної записки).

«Живе слово є живе слово. От і зоотехнік звертається до доярок живим словом. А хто не розуміє живого слова, той сам неживий. То й нема чого кирпу гнути. Як когось і зачепило за живе, то не обов'язково в пузир лізти».

(З виступу на зборах).

Надіслав І. ТОКАРЧУК.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Йордан ПОПОВ

ІН'ЄКЦІЯ

У будинку відпочинку мені ще ніколи не доводилось відвідувати лікаря, але тепер це було просто необхідно.

Коли я зайшов до кабінету, лікар, не підводячи очей, ввічливо поцікавився:

— На що скаржитесь, громадяночко?

Питання мені здалося дещо дивним, оскільки я ніколи не був громадяночкою. Я завжди був товаришем Циковим.

— Я прийшов для ін'єкції,— відповів я підкреслено мужнім голосом.

Він глянув на мене, подумав і сказав:

— Ви схожі на одну офіціантку в їдальні. На що скаржитесь, товаришу?

— У мене нарвав палець.

— Що ви робили цим пальцем? — суворо спитав лікар. — Минулого року в одного тут теж нарвав палець, тепер ось у вас. Ану покажіть, що вам прописали?

Я простягнув лікареві пляшечку з рецептом.

— Та-ак... Пеніцилін... Але навіщо стрептоміцин? А втім, якщо прописано разом, хай буде і разом. Уколемо, як прописано.

Він відійшов і почав копирсатися в металевій коробці, приказуючи при цьому:

— Ай-яй-яй, сестра забрала кращий шприц, а мені лишила браковані. Спробуй зробити ін'єкцію таким ось!

Я сказав, що міг би заглянути пізніше, та лікар перебив:

— Ось вам ампула з розчином, а ось ножик. Відбийте у ампули кінчик.

Я спробував, але в мене нічого не вийшло.

— Не виходить, докторе!

— Знаю, що не виходить, ножик тупий. Візьміть вату і відламайте.

З ватою вийшло.

Лікар набрав трохи розчинника в шприц, зробив суміш з пеніциліном і подав мені пляшечку.

— Тепер колотіть пляшечку і в той же час відбивайте кінчик у другої ампули.

— У мене ж не три руки!

Він глянув на мене з подивом.

— Пляшечку притисніть ліктем до грудей. Мені вистачає клопоту з цими кривими голками. Голки тонкі, легко гнуться. Але для вас я хочу підібрати товстішу. Оце так! Тепер і шприц пропускає. Заклеїли лейкопластирем, але трохи недоклеїли...

— Докторе, я прийду іншим разом!

— Ніяких інших разів. Тепер спокійно, я вколю для проби, аби перевірити, чи не буде бризкатися. Розкажіть, як у вас нарвав палець?

— Я порізав його бляшанкою.

— От біда, товста голка забилась! Доведеться прочистити тонкою... Так кажете, на іржавий цвях?

— Не на цвях, а на бляшанку.

— І це не голка, і це не шприц!.. Треба бути уважнішим, коли розмахуєте сокирою. Гаразд, візьму середню голку. Лягайте і спускайте штани.

Мене кинуло в піт, а коли я ліг, почало трясти, мов у лихоманці.

Лікар тим часом обмацував мене, монотонно бурмочучи:

— Куди це я встромлю вам голку, коли у вас самі кістки! Покажіть мені хоч шматок м'яса...

Я звівся на ноги і крикнув:

— Не хочу ніякої ін'єкції!

Лікар суворо глянув на мене.

— Тоді що ви тут робите?

— Нічого,— вимовив я тремтячим голосом.— Ішов коридором і заглянув. Ніякий палець у мене не болить.

— Та-а-к,— похмуро мовив лікар. Ви вважаєте, якщо я у віці, то мене і дурити можна? Як тільки ви увійшли, я одразу зрозумів, що явились не для ін'єкції. Ви весь час дивилися на флакон зі спиртом. Таких як ви гнати треба з будинку відпочинку!

Я був на все згоден. Аби тільки не випробовувати на собі оті його жахливі голки.

Переклад з болгарської.

Нашому болгарському побратиму, гумористично-сатиричному часопису «Стиршел», виповнилось п'ятдесят. Сьогодні він у нас в гостях.

— Будь ласка, ще одну порцію помиїв...

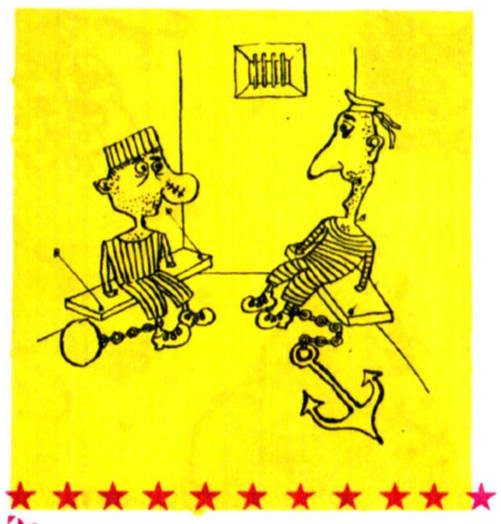

— Бабусю, а чому у тебе така маленька пенсія?

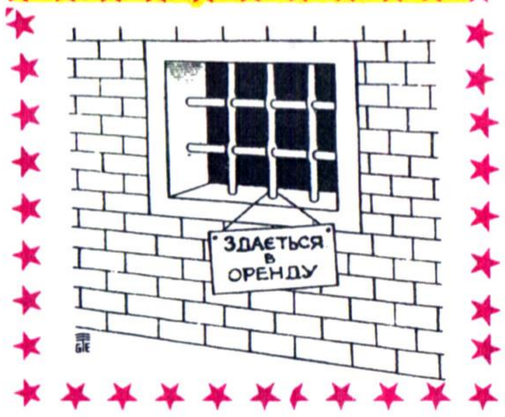

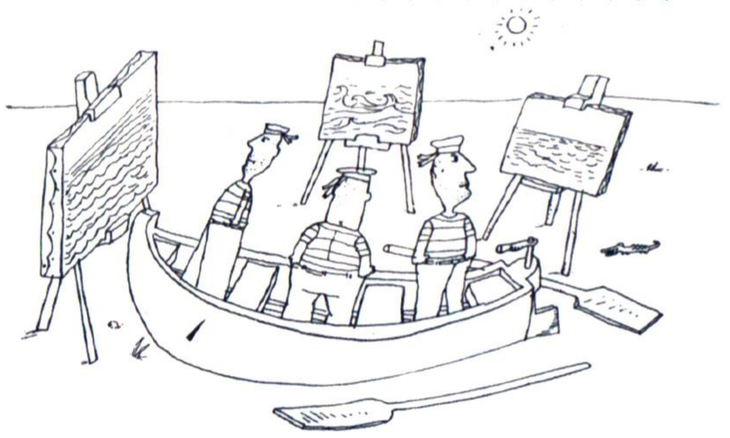

У цирку.

— Не розумію, як не боїться такий миршавий чоловік дресирувати левів?

— Бо він не викликає у хижаків ніякого апетиту.

* * *

— Христо, як тобі вдалося так швидко розбагатіти?

— Дуже просто. Перевожу човном туристів он на той острів.

— І все?

— Але є одна деталь.

— Яка?

— До острова беру з екскурсантів 10 левів, а назад — прошу утричі більше.

* * *

Наглядач в'язниці кричить:

— Номер 856! Маєте побачення! До вас прийшла жінка!

— Яка?

— Прийшла ваша жінка!

— Так, але яка? Я тут сиджу за багатожонство.

* * *

— Скажіть, будь ласка, котра година?

— Без п'яти.

— Без п'яти... котра?

— Не знаю. У мене загубилася стрілка, що показує години.

* * *

У художній галереї.

— Люба, ти бачиш, який ідіот намальований на цій картині?

— Тихіше... То дзеркало.

* * *

— Ти завжди мріяв мати дітей?

— ???

— Але ж маєш аж дев'ятеро!

* * *

У відділі кадрів.

— Скільки ви пропрацювали на останньому місці роботи?

— Вісім років.

— І чому звільнилися?

— Оголосили амністію.

* * *

— Лікарю, допоможіть! Я страждаю від роздвоєння особи.

— Нічого не зрозумів. Повторіть ще раз. Тільки прошу, не говоріть обоє одночасно.

* * *

Глядач покидає театр після першої дії.

— Чому так рано? — запитує його адміністратор.

— А чого чекати, якщо усім відомо, що другу дію написав той же автор.

* * *

Екскурсовод розповідає туристам:

— Колись на цьому місці розбійники нападали на туристів і безпощадно грабували.

— А сьогодні? — запитав хтось із групи.

— А сьогодні тут побудували супермодерний готель.

* * *

— Добродію, візьміть мене у ваш хор. Мама каже, що я чудово співаю.

— Цього не досить,— відповідає диригент. — От якби ви принесли підтвердження від сусідів...

Переклад з болгарської
П. МИШКА.

ПЕРЕЦЬ № 3 (1440)

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК
(відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 20.02.96.
Підписано до друку 05.03.96.
Папір офсетний № 1.
Формат 70×108 1/8.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 41500 прим.
Зам. 0110603.

Ціна договірна.

© «Перець» 1996 р.
Видається з січня 1927 року.

Адреса редакції:
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14, відділу листів та реклами 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.
Факс 224-35-82.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

А ТИ КАЗАЛА, ЩО ВІД НАШИХ ВАУЧЕРІВ НІЯКОЇ КОРИСТІ!..

ДОБРЕ, ЩО БРОНТОЗАВРИ НЕ ЛІТАЮТЬ!..

ВАУЧЕР

ВАУЧЕР

ТЕПЕР МОЖНА І ВСЕЛЯТИСЬ!

ВСЕ ЗАПАМ'ЯТАВ, ЩО КУПИТИ? ЗАВ'ЯЖИ ЩЕ ВУЗЛИКА НА ПАМ'ЯТЬ...

ХАЙ ЖИВЕ ЕВОЛЮЦІЯ!

КРАЩЕ Б ПОЧЕКАЛИ, ПОКИ ВІН САМ ВИМРЕ!..

ГЕТЬ ЕВОЛЮЦІЮ!

ПОДИВІТЬСЯ, ДІТИ, ВОСТАННЄ НА СВОГО ТАТУСЯ..

ОРДЕР НА КВАРТИРУ

ХІБА ЦЕ ДИНОЗАВРИ? ДРІБНОТА! ОТ ПО КАБІНЕТАХ СИДЯТЬ СПРАВЖНІ ДИНОЗАВРИ!

ЮРСЬКА ПЕЧЕРА ЛІД ЧЕКАЄ НА ВАС

ДВЕРІ НІКОМУ НЕ ВІДЧИНЯЙТЕ!

ЯК ТІЛЬКИ ВИСТРОМИТЬ ГОЛОВУ - БИЙ ПРОМІЖ ОЧЕЙ.